

Korset och Kronan

Nr 156/2024

Ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden leder sina får (Joh. 10)

Jesus säger: Håll fast vid det du har så att ingen kommer och tar din krona (Upp. 3:11)

Israel och de yttersta tingen (10)

När man talar om Israel och de yttersta tingen måste man skilja på tre olika saker.

1. Vad judendomen som religion lär om dessa saker.
2. Vad den s.k. sionismen är.
3. Vad Bibeln lär om dessa frågor, också med hänsyn till de många felaktiga uppfattningarna inom olika kyrkor.

Judendomen som religion

Liksom fariséerna och de skriftlärde tog avstånd från Jesus Kristus och betraktade honom som en falsk lärare gör också judendomen som religion det. När Jesus blev tillfångatagen och ställd inför stora rådet krävde översteprästen med en ed att Jesus skulle bekänna vem han var. Matteus skriver:

Jesus var tyst. Då sade översteprästen till honom: "Jag besvär dig vid den levande Guden:

Säg oss om du är Messias, Guds Son." Jesus sade till honom: "Du själv har sagt det. Men jag säger er: Härefter ska ni se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens moln." Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: "Han har hädat! Behöver vi några fler vittnen? Nu har ni hört hädelsen. Vad anser ni?" De svarade: "Han förtjänar döden!" (Matt. 26:63-66)

Det Jesus här bekände var för översteprästen och stora rådet en hädelse. Jesus gjorde anspråk på att vara den Människoson som profeten Daniel talade om, vilket skulle komma på himlen skyar. Denna profetia lyder:

I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar. Han närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk ska tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte ska ta slut, och hans rike ska inte förstöras. (Dan. 7:13f).

Detta var en tydlig profetia om Messias som skulle komma och regera över alla folk i ett evigt rike utan slut. Man kan här också tänka på orden i Psaltaren 110, där det om Messias sägs:

Herren sade till min Herre: "Sätt dig på min högra sida tills jag lagt dina fiender som en pall under dina fötter." Din makts spira ska Herren sträcka ut från Sion. Härska mitt bland dina fiender! (Ps. 110:1f)

Om Jesus inte varit Messias skulle hans ord verkligen ha varit en hädelse. En vanlig människa får inte göra anspråk på att vara Messias om han inte är det. Bibeln varnar för att många villolärare skall komma och säga: "Se här är Messias" eller "Där är han". Jesus varnade flera gånger för detta. Han sade:

Om någon då säger till er: Här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte. Falsa messiasgestalter och falska profeter ska träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda. (Matt. 24:23f).

Men nu tror vi verkligen att Jesu ord är sanna. Han sade sig vara ett med Fadern (Joh. 10:30) och Johannes bekänner om honom:

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev ingenting till av det som är till. ... Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, den härlighet som den Enfödde har från Fadern. Och han var full av nåd och sanning (Joh. 1:1-3, 14).

Det eviga Ordet, Guds Son, blev en sann människa. Han var alltså både Gud och människa i en person. Detta kunde hans motståndare inte acceptera. Därför överlämnade de honom till den världsliga överheten (Pilatus) och krävde att han skulle dömas till döden.

Så blev Jesus ett tecken som skulle väcka motstånd, som Simeon hade sagt till Maria i templet. Detta hade Gud uppenbarat för Simeon redan kort efter Jesu födelse. Simeon sade:

"Se, han är satt till fall och upprättelse för många i Israel, och till att vara ett tecken som väcker motstånd. Också genom din själ ska det gå ett svärd. Så ska många hjärtans tankar uppenbaras." (Luk. 2:34f).

Det som kännetecknar judendomen är att man fortsätter att förneka att Jesus verkligen är Messias. Paulus sörjer över deras otro. De har ju Mose och profeterna, men de vill inte erkänna att dessa talar om Jesus som Messias. De gör istället en rad omtolkningar av profetierna och tänker att den rätte Messias ännu inte har kommit.

Det finns idag olika riktningar inom judendomen. Men de förenas i sin uppfattning att Jesus inte var Messias. På en judisk hemsida står det t.ex.:

Enligt judisk tradition kommer Messias vara en vanlig människa. I den messianska eran kommer judarna att återvända till Israel, de döda återuppstå och fredariket inledas. Vi anser vidare att Jesus inte uppfyllde löftena om ett messianskt fredrike på jorden. Däremot anses det inom judendomen att han må ha varit en rabbin som fick folkets förtroende. De flesta av hans berömda citat bygger på redan då känd judisk vishet, exempelvis från rabbin Hillel.

Många judar i dag tror inte på en personlig Messias utan vi måste själva skapa Guds rike här på jorden. [Judiska församlingen i Malmö, 2018, <https://www.jfm.se/faq/jesus-messias-och-kristendomen/>]

Sionismen

I Frankrike fanns det på 1800-talet en stark antisemitism då bl.a. en judisk officer, Alfred Dreyfus, blev degraderad och utsatt för svår orättvisa. Korrespondenten Teodor Herzl upplevde detta på plats och blev sedan ledare för en rörelse som kom att kallas sionismen. Målet var att judarna skulle få ett eget hemland. Han skrev en skrift som hette *Judestaten: ett försök till en modern lösning av judefrågan* (1895). Hemlandet skulle i första hand vara Palestina, men det fanns också tankar på att försöka få ett hemland i Afrika.

År 1897 hölls den första sionistiska världskongressen. Man försökte få Storbritannien och Frankrike att hjälpa till med tillstånd för invandring i Palestina. Detta land beboddes huvudsakligen av araber, men stod under ottomanskt styre. Men detta tidigare så mäktiga turkiskt-muslimska välde var vid denna tid mycket svagt och kolonialmakterna styrde det mesta i praktiken. I samband med första världskriget gav engelsmän och fransmän löften till både judar och

araber som var svåra att förena. I Balfourdeklarationen 1917 lovad den brittiska regeringen att man skulle se gynnsamt på grundandet av ett judiskt hemland i Palestina. Men det fanns också judiska s.k. antisionister som var emot detta och menade att man framför allt borde verka för bättre förhållanden i de länder där många judar bodde. Storbritannien och Frankrike ingick ett avtal om att dela upp det stora ottomanska landområdet (som omfattade större delen av landområdet från norra Afrika till Svarta havet och Persiska viken) så snart första världskriget var över. Araberna hoppades då på att få ett eget nationellt rike i detta område, medan judarna kämpade för att genom ökad invandring så småningom få ett eget hemland i regionen.

Den politiska historien är mycket komplicerad, men de motsättningar som uppstod mellan araber och judar ledde t.ex. till stora oroligheter 1929. År 1939 dikterade Storbritannien en lösning av Palestinafrågan. En oberoende palestinsk stat skulle skapas inom 10 år. Både judar och araber skulle ha medborgarskap och dela på regeringsansvaret. Under en övergångsperiod skulle ytterligare 75000 judar tillåtas invandra så att de utgjorde cirka 1/3 av befolkningen. Ytterligare jordköp skulle förbjudas eller kraftigt begränsas. Men både judar och araber förkastade denna lösning.

Andra världskriget och Hitlers fruktansvärda förintelse av c:a 6 miljoner judar gjorde att både USA och Sovjetunionen engagerade sig för en judisk stat medan Engelsmännen nu stretade emot. År 1945 bildades *arabförbundet* av Egypten, Irak, Jemen, Libanon, Saudiarabien, Syrien och Transjordanien. Sedan tillkom Libyen, Sudan, Marocko, Tunisien, Kuwait, Algeriet, Sydjemen, Bahrain, Qatar och Oman. Detta förbund förklarade att Palestina är ett självständigt arabiskt land och man krävde att en oberoende arabstat skulle bildas i Palestina. Där skulle judarna bli representerade enligt ett kvotsystem. Man förklarade också år 1947 att man förberedde ett gerillakrig mot en judisk stat, ifall en sådan skulle bildas.

Storbritannien överlät samma år hela palestinafrågan till FN. Den judiske sionistledaren David Ben-Gurion framförde att Palestina borde bli en judisk stat med judar och araber i förening. I FN antogs så *resolution 181*, som föreslog att Palestina skulle delas i en judisk och en arabisk stat. Den judiska staten skulle omfatta 55 % av Palestinas yta och den arabiska staten 44 %.

Jerusalem skulle ställas under FN:s förvaltning (Se kartbilden ovan). Bland länder som röstade för resolutionen märktes Sovjetunionen.

Men *den 14 maj 1948*, dagen innan det brittiska styret skulle ha upphört utropade arbetarpartiets ledare David Ben-Gurion ensidigt den judiska staten Israel. Följande dag gick trupper från Egypten, Transjordanien, Syrien, Irak och Libanon samt symboliska styrkor från Saudiarabien och Jemen till angrepp.

Kriget blev en framgång för Israel som drev tillbaka angriparna och utvidgade sitt territorium. Den senare utvecklingen är mycket komplicerad med flera krig, terrorattacker, kontroversiella bosättningar och olika fredsprocesser.

Forts. i nästa nr.